

אשתי קוראת את הדואר שלי

נתן פותב: אני מורה נהיגה, בן 50, נשוי ואב לשלושה ילדים. יש לי בעיה שהייתי רוצה להתייעץ אתך בה: בזמן האחרון שמת לי לב לכך שאשתי קוראת את המכתבים בתא הדואר האלקטרוני שלי. פתאום ראיתי שהיא מדברת על דברים שקראה במכתבים שהגיעו אליי מחברים ומלקוחות. הדבר מאוד מפריע לי. אין לי סודות, אני לא מסתיר דבר מאשתי, ובכל זאת זה מפריע לי. אני רוצה בכך חדירה לשטח הפרטי שלי. לא נוח לי שמישהו קורא משהו שכתבתי למישהו אחר, גם אם מדובר בחשבון או בסיכום פגישה. גם מי שכותב לי רוצה לדעת שהוא כותב לי ולא למישהו אחר. קשה לי לדבר על העניין עם אשתי. אני פוחד שהיא תיפגע. אני חושב שאם אבקש ממנה להפסיק להיכנס לתא הדואר שלי, היא תחשוב שאני רוצה להסתיר ממנה משהו. וכאמור, אני לא רוצה להסתיר. אני רק רוצה שלא יחטטו במגרות שלי. מה דעתך?

הדואר האלקטרוני הוא כלי מדהים לקשר בין בני אדם. מי היה מאמין שעד לפני שנים אחדות, כדי לשלוח מכתב היינו צריכים לשלשל מעטפה לתוך קופסה גדולה, והיום, בלחיצת כפתור, מפל מקום אנחנו יכולים לכתוב לקצה העולם ולקבל תשובה באותו זמן? אבל, האינטרנט הביא לעולם גם כמה בעיות... על אחת מהן מתלונן נתן.

אומנם לכל משתמש באינטרנט יש שם וסיסמה, אבל כל מומחה קטן יודע שאפשר "לפרוץ" לכל מקום, גם למקום הסודי ביותר, ולכן יש לנקוט (לעשות) כללי זהירות. חברות משקיעות כסף רב בנושא של אבטחת מידע באינטרנט.

גבולות בין הפרטי לבין המשותף

כל זוג, כל משפחה, צריכים להגדיר לעצמם מהם הגבולות בין הפרטי למשותף. למשל: האם כולם משתמשים באותה משחת שיניים ובאותה כוס לצחצוח שיניים ובאותה מגבת לידים, או שלכל אחד משחת השיניים, הכוס והמגבת שלו. הגבולות נוצרים, בדרך כלל, עם הזמן, באופן טבעי. מתאימים עצמם ל"חברים" בקבוצה. אם יש הבדלים גדולים בגישות בין בני הזוג, אפשר לדבר עליהם ולקבוע יחד כללים ברורים. למשל: אני לא אוהב שמישהו אחר מקפל את משחת השיניים, ולכן אני מעדיף משחה משלי.

צילום: אינדס אופ

גם בנושא פתיחת מכתבים צריכה להיווצר נורמה משפחתית. יש משפחות שאצלן כולם פותחים כל מכתב שמגיע: חשבון כזה או אחר, דוח מהבנק או דוח תנועה או תוצאות בדיקות... ויש משפחות שבהן כל אחד פותח רק את המכתבים הממוענים אליו.

כך צריך לקבוע בנושא תא הדואר באינטרנט. האם התא של נתן הוא של נתן בלבד, או שהוא משותף לאשתו ולזו ופתוח לכל בני הבית. אצלנו במשפחה, לכל אחד יש תא דואר משלו. כשאני נמצאת שעות רבות מחוץ לבית ולא ליד מחשב,

אני מבקשת בטלפון מבן זוגי או מאחד הילדים להיכנס לתא הדואר, לומר לי אם יש הודעות חדשות, ולקרוא לי אותן. אבל אף אחד מבני המשפחה שלי, שיודעים היטב את הסיסמה שלי, לא נכנס סתם כך להנאות לתא הדואר שלי, כדי לקרוא את ההודעות.

סקרנות - או חשדנות?

לפני שנתן פונה אל אשתו בנושא, הוא חייב להבין את הסיבה לכך שהיא מחטטת לו בתא. אולי היא אישה סקרנית, שרוצה לדעת הכול על הכול. אולי היא משועממת, אין לה מה לעשות וכך היא ממלאת את הזמן הפנוי (נתן לא כתב אם היא עובדת ואם יש לה תא דואר משלה). אולי היא אדם פתוח עד כדי כך שהיא אפילו לא מרגישה שהיא חוצה גבולות. אולי היא לא מעלה על דעתה שהדבר מפריע לו.

ואולי (וכאן מגיעות הסיבות הבעייתיות יותר) היא אדם חשדן, שפוחד כל הזמן שמסתירים ממנו משהו? אולי היא מקנאת לבעלה וחושדת כל הזמן שיש לו קשר עם נשים אחרות?

להבהיר את הגבולות

אני מניחה שנתן מכיר היטב את אשתו ומבין בעצמו את הסיבה או הסיבות להתנהגות שלה. תהיה הסיבה אשר תהיה, נתן חייב לדבר עם אשתו על הנושא, ולשתף אותה בהרגשה שלו, להבהיר לה שהדבר מפריע לו. להגיד לה שאין לו סודות מפניה, ושאין לו מה להסתיר, אבל בכל זאת הוא מבקש שלא תקרא את המכתבים שלו. אם היחסים בין נתן ואשתו טובים ומבוססים על אמון מלא, שיחה כזו צריכה לעבור בשלום. במערכת יחסים טובה אין סיבה להסתיר מבן הזוג את הסיסמה.

אבל אם הסיבה לחטטנות היא חוסר אמון של האישה בבעלה, או אובססיה וקנאה - יש לפנינו בעיה שצריך לטפל בה. אם נתן ואשתו אינם יכולים לפתור אותה ביניהם, בשיחות, עליהם לפנות לעזרה של איש מקצוע.

ענת דותן

מכתבים למדור "הפל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הפתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il